

NEWSLETTER

institut
VÁCLAVA
KLAUSE

Výzva občanů ČR vládě a parlamentu

Václav Klaus:

Trivializace hrozby migrace pomýlenými evropeisty

Jiří Weigl:

Zastavme nezodpovědné experimenty

Ladislav Ják:

Není to spor hodných se zlými, ale zaslepených s vidoucími

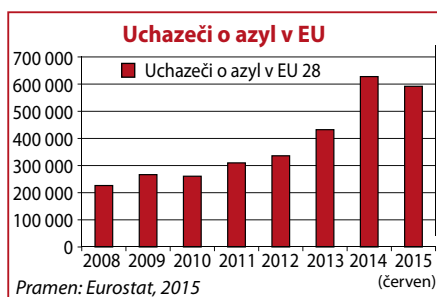
Václav Klaus:

Dva rozhovory o uprchlících a kvótách

Václav Klaus ml.:

Evropská unie – existuje to ještě?

ZÁŘIJOVÝ GRAF IVK

Institut Václava Klause o.p.s.

Šárecká 29

160 00 Praha 6

e-mail: office@institutvk.cz

www.institutvk.cz

IVK – Newsletter

Institutu Václava Klause

Registrace MK ČR E 11024

Periodicita: měsíčník

Datum vydání: 29. 9. 2015

Výzva občanů České republiky vládě a Parlamentu ČR

My, níže podepsaní občané České republiky, nechceme pasivně přihlížet tomu, jak naše státní instituce a političtí představitelé ztrácejí v této – pro náš stát přelomové – chvíli čas a nečiní to, co je podle Ústavy ČR jejich hlavní povinností. Tou je – na prvním místě – hájit zájmy a bezpečnost občanů České republiky. Masová migrace představuje zásadní ohrožení stability Evropy i jednotlivých členských zemí Evropské unie. Jsme konfrontováni se zásadní hrozbou pro budoucnost naší země.

Nejsme lhostejní k utrpení obětí válek a dalších katastrof současného světa, ale odmítáme manipulaci veřejným míněním založenou na zneužívání přirozených pocitů solidarity s migranty. Odmítáme převádět dnešní migrační problém na debatu o dostatečně vstřícném či nevstřícném přístupu Evropanů k jiným kulturám, náboženstvím, rasám a etnikům. Vidíme nepopiratelná rizika a hrozby plynoucí z umělého mixování nesusoudných národů, kultur a náboženství.

Česká vláda se k dnešnímu nebezpečnému vývoji u nás i v celé Evropě staví váhavě a alibisticky. Dostatečně rozhodně nečelí narůstajícímu tlaku lídrů evropských velmocí, abychom – jako tolikrát v historii – obětovali své životní národní zájmy jejich politickým záměrům.

Pokládáme za nepřijatelné, aby pod hlavičkou EU, ale pod tlakem převážně Německa a Francie byla porušována pravidla schengenského prostoru a aby těm zemím, které se je snaží dodržovat – jako například Maďarsko – bylo vyhrožováno sankcemi EU.

Nesouhlasíme s tím, že oprávněné obavy velké části naší i evropské veřejnosti z ničivého přílivu migrantů jsou z oficiálních míst a z velké části médií bagatelizovány, umlčovány a skandalizovány. Různé elitářské politické skupiny – skryté za fasádou vědců, akademiků či domnělých mravních autorit – jsou naproti tomu vydávány za normu veřejného mínění.

Ze všech těchto důvodů vyzýváme českou vládu, aby

- zabezpečila vnitřní bezpečnost a vnější nedotknutelnost hranic našeho státu všemi prostředky, které má k dispozici (včetně využití Policie a Armády ČR). Aby zajistila dodržování právního řádu naší země i přijatých mezinárodních závazků a nedopustila vznik chaosu, který v souvislosti s migrační krizí již v řadě zemí – včetně našich nejbližších sousedů – existuje;
- na úrovni Evropské unie nepřijala žádné kvóty či podobná opatření, jimiž mají být migranti „přidělováni“ jednotlivým zemím EU (i proti jejich vůli), a aby se zasadila o to, že země, které tvoří „vstupní prostor“ pro imigrantskou vlnu, budou plnit své povinnosti, tedy vracet migranty do jejich zemí;
- trvala na dodržování platných smluv v oblasti azylové politiky, odmítla nátlak na jejich změny usnadňující a stimulující imigraci a další, dnes diskutované mezinárodní závazky či právní normy podřídila schválení občany České republiky v referendu, nebo případně požádala o takový mandát v předčasných volbách.

Podpis číslo jedna: Václav Klaus, 4. 9. 2015

Navštivte www.protiimigraci.cz a připojte se k této Výzvě i Vy!

Trivializace hrozby migrace pomýlenými evropeisty

Václav Klaus

Česká, a stejně tak celoevropská debata o současné nebezpečně narůstající masové (tedy kolektivní, neindividuální) migrační vlně – založené na slovu uprchlík, místo na slovu migrant, nebo ještě přesněji ekonomický migrant – je neseriózní, zavádějící a svou přehnanou politickou korektností sebevražedná.

Společenské vědy nám (výjimečně v souladu se zdravým rozumem) říkají, že určitá míra kulturní (a civilizační) koheze je pro zajištění funkčnosti a stability jakéhokoli lidského společenství naprosto nezbytná. Ekonomové, zejména stoupenci institucionální ekonomie, připomínají, že se na tomto základě vytváří – jinak neexistující – „lidský (či sociální) kapitál“, bez něhož je zdravý a přirozený vývoj státu nemožný.

Určitá míra kulturní (a civilizační) koheze je pro zajištění funkčnosti a stability jakéhokoli lidského společenství naprosto nezbytná.

Tento elementární poznatek dnešní evropská debata o migraci naprosto ignoruje. Svedeni na scestí multikulturalistickou ideologií nám evropští ideologové tvrdí, že nic takového není třeba, resp. že je tento stav pomoci migranty „doplňené“ evropské populace lehce a rychle dosažitelný.

Proto není až tak překvapivé, že cíl zastavit dnešní migrační vlnu evropští politikové vůbec nenastolují. Zabývají se výlučně tím, jak ji zvládnout – penězi, vstřícností, nabízením příbytků a vlastně nového, lepšího života. Vážný je názor Jiřího Weigla, že to možná dělají schválně, že je jejich

záměrem kohezi naší společnosti narušit, protože jedině tak mohou dospět ke svému skutečnému, nahlas nevyslovanému cíli, kterým je vytvoření „nové Evropy“. Bez nás, kterým stará Evropa vyhovovala a vyhovuje. Z migrantů by mohla vzniknout první skupina „příslušníků vysněného evropského národa“ (J. Weigl), kteří nebudou mít žádné minulostní vazby na ten či onen domovský stát a kteří se díky tomu budou s EU snadno a rychle identifikovat. Jeho výrok „migranti jako tmel sjednocené Evropy“ je zásadní.

Druhou hypotézou o motivech jejich chování by mohla být zdánlivě nevinná naivita dnešních evropských lídrů, resp. jejich představa, že sice tato masivní migrace bude mít krátkodobě nepříjemné efekty, ale že ty dlouhodobě budou naopak výlučně pozitivní. To je naprostý omyl, neznamená-li slovo dlouhodobý vlastně nekonečno či takovou budoucnost, která se svou vzdáleností vymyká našim představám.

Předpoklad – zejména německých vládních propagandistů v čele s Gauckem a Merkelovou – že se z desetitisíců či statisíců dnešních mladých migrantů stanou motivovaní, inteligentní, vzdělaní, ihned zaměstnatelní pracovníci, kteří budou nahrazovat stárnoucí obyvatele Německa (a Evropy), je směšná. Je také v naprostém rozporu s veškerou historickou zkušeností. Zásadní věcí se člověk učí v útlém věku a většinou v rodině, později v životě už to moc nejde.

Může to ale znamenat i to, že tito evropští proimigrační agitátoři věří v neomezenou moc výchovy, manipulace a indoktrinace, vlastně v to, že budou touto cestou – ve stylu geniální knihy Aldouse Huxleyho – vytvářeni jedinci k obrazu našemu či podle našich potřeb. To je však dětinský názor. Wolfgang Kasper, německý profesor žijící již asi půl století v Austrálii, říká, že „výjimky sice existují, ale většina dnešních imigrantů bude procházet pomalým, mnoho genera-

cí trvajícím procesem kulturní změny“. A že – jak ukazují západoevropské zkušenosti posledních dekád – druhá generace imigrantů odmítá jakoukoli integraci do společnosti a začíná být odmítavá k západní civilizaci jako celku. Aby tedy ten proces „kulturní změny“ nebyl nakonec s opačným znaménkem.

Migrantům se doma v této chvíli nic dramatického nezměnilo. Dostali však – leckdy explicitní, leckdy implicitní – sdělení, že do Evropy mohou.

Za úvahu by stálo patrně i to, proč nastala tato migrační vlna právě teď? Co se právě teď stalo převratného, že minulý víkend 40% migrantů do Bavorska přišlo z Kosova? Tam už se patnáct let nebojuje. Proč druhých 40% bylo z Afghánistánu, kde naopak válka v té či oné podobě trvá již čtyři desetiletí? Migrantům se doma v této chvíli nic dramatického nezměnilo. Dostali však – leckdy explicitní, leckdy implicitní – sdělení, že do Evropy mohou. Vedeni svou jistě oprávněnou frustrací z domácích poměrů, rezignují na život doma. Ovlivnění a motivování svou osobní situací – dostatkem peněz si imigraci v obřích sumách zaplatit, svou averzí k riziku, resp. podceňováním nebezpečí, která na ně po cestě (a v Evropě) číhají, svou nezodpovědností (o své rodiny, i miminka na cestách), svou krátkozrakostí a neschopností zvážit všechna pro a proti, svým sklonem k dobrodružnosti, svým chybným čtením evropských postojů, atd., atd. – si najednou masově uvědomili, že do Evropy směřují. A evropští politici typu Gaucka a Merkelové jim říkají, že je tomu skutečně tak. Tito politici mají pocit, že jsou velcí a humánní. Nejsou. Dělají Evropě medvědí službu.

Bojím se o budoucnost evropské civilizace. O nic menšího nejde.

MF Dnes dne 11. září 2015.

Zastavme nezodpovědné experimenty

Jiří Weigl
výkonný ředitel
Institutu Václava Klause

V hysterii nad záběry jednotlivých lidských tragédií migrantů, kterou média a politici rozehrávají, a ve vlně solidarity s nešťastnými běženci, kterou mají v evropské veřejnosti vyvolat, zanikají souvislosti daleko podstatnější, které s dnešní vlnou migrace

do Evropy souvisejí, ale nemluví se o nich vůbec.

Nikdo se například neptá po příčinách podivného chování evropských orgánů, vlád západoevropských zemí i Řecka a Itálie, na jejichž území hlavní vlna migrantů do Evropy vstupuje. Ochrana evropských hranic, doposud klíčová mantra schengenského projektu, překvapivě nikoho z nich vůbec nezajímá. Evropská bezpečnostní i zahraniční politika potichu zcela opustila dosavadní vizi Evropské unie, jako „uzavřené pevnosti“ – elitního klubu bohatých,

kam lze někoho vpustit pouze po složitých procedurách. Cíl zastavit migrační vlnu dnes západoevropské elity vůbec nesledují, jediným tématem, které je zajímá, je, jak zajistit rovnoměrné usazování migrantů po celé Evropě.

Schengenské hranice v souladu s dohodami zoufale chrání pouze Maďarsko, a je za to předmětem kritiky, opovržení a ostrakizace na evropské scéně. Itálie a Řecko se soustřeďují hlavně na to, jak migranty co nejrychleji dostat dále do Evropy. Otevřeně na evropských fórech zaznívá

názor, že kdo chce, má být do Evropy vpuštěn a být přijat. Příčinami dnešní migrace se nikdo vážně nezabývá, země, odkud lidé prchají, jsou ponechány svému osudu.

Všechno to na první pohled vypadá jako další důkaz chronické neschopnosti Evropské unie reagovat, shodnout se na něčem a jednat. Veřejnost stále žije v iluzi, že cílem EU je blahobyť a svoboda příslušníků národů, které v Evropě žijí, a společná obrana jejich zájmů a pouze byrokratická a nedomokratická podstata EU v tom činí problémy. Současný vývoj však nastoluje závažné otázky, které tuto tradiční optimistickou představu zpochybňují.

Byl spuštěn ohromný sociální experiment, s velkými riziky a obtížně představitelnými důsledky, od něhož si však elity určující evropskou politiku slibují, že je schopen dnešní situaci zvrátit.

Pokud nepřistoupíme na myšlenku, že rozhodující evropské politiky jsou nesvéprávní naivkové, schopní nad fotografiemi nešťastníků z Blízkého východu zapomenout na své politické zájmy, potom musí platit, že jejich současný přístup k imigraci sleduje nějaké konkrétní politické cíle, a to nejen pouze krátkodobě konjunkturální. Pokusme se je trochu odhadnout. Věc je totiž příliš vážná. Evropská integrace je v krizi, umělé a urychlované sjednocování členských zemí narazilo na své limity, které prohloubila hospodářská krize. Národní státy se ukázaly za současné situace obtížně narušitelnou překážkou vzniku společné evropské identity a solidarity, které jsou podmínkou kříženého politického sjednocení Evropy.

Migranti jako tmel sjednocené Evropy navíc vyřeší problém stárnoucí populace a multikulturní ideál pokrokových vizionářů konečně rozkvetne. Jenom tak si lze vysvětlit dnešní kroky těch, kteří evropskou politiku určují.

V imigraci proto v této situaci část rozhodujících evropských elit vidí podobně jako kdysi ve společné měně nový impulz a politický projekt, který má rozbit a zcela předefinovat starou Evropu, na niž se velký integrační sen zadrhl. Zdá se, že byl spuštěn ohromný sociální experiment, s velkými riziky a obtížně představitelnými důsledky, od něhož si však elity určující evropskou politiku slibují, že je schopen dnešní situaci zvrátit.

Bude-li Evropa zaplavena milióny imigrantů z Asie a Afriky, kteří budou rozprostřeni

po všech členských zemích EU, a dostane se jim z evropské úrovně jednotných relativně vysokých standardů kvality života a životní úrovně, o něž se s nimi bude muset podělit původní evropské obyvatelstvo, vznikne tak z těchto Afričanů a Asijců paradoxně první vrstva skutečných příslušníků vysněného evropského národa, které se zatím nepodařilo vytvořit. Tito vykořenění lidé již nebudou mít primární vazbu k zemi, v níž budou žít, ale k EU, které budou vděčit za svůj nový blahobyť. Budou žít napříč celou Evropou a tak naruší a změní dosavadní mozaiku oddělených, výlučných a těžko spojitelných národů v amalgám smíšených etnik. Migranti jako tmel sjednocené Evropy navíc vyřeší problém stárnoucí populace a multikulturní ideál pokrokových vizionářů konečně rozkvetne. Jenom tak si lze vysvětlit dnešní kroky těch, kteří evropskou politiku určují.

Představa, která na nás denně útočí z médií, že brány imigrace do Evropy jsou otevřeny proto, že se lidé udusili v autech, utopili na moři či byly publikovány fotografie utopeného chlapce na turecké pláži, je pohrdáním inteligencí veřejnosti. Mezinárodní a bezpečnostní politika v tak zásadních věcech nikdy není vedena sentimentem a jemnocitem. Jde o zájmy a zcela konkrétní politické cíle.

Mezinárodní a bezpečnostní politika v tak zásadních věcech nikdy není vedena sentimentem a jemnocitem. Jde o zájmy a zcela konkrétní politické cíle.

Stejně tak je třeba hledat racionální zájmové vysvětlení zdánlivě nepochopitelného postupu evropských velmocí na Blízkém východě. Proč Západ s takovou euforií obětoval své tamější spojence a přivítal evidentní destabilizaci tohoto regionu pod názvem arabské jaro? Proč byl libyjský lid západní vojenskou intervencí slavně zbaven diktátora Kaddáfího a poté bez dalšího zájmu ponechán v rozvratu a anarchii? Proč údajný boj za demokracii a lidská práva v Sýrii stvořil Islámský stát, dnes prý největší globální hrozbu s nejasným pozadím, financováním, vyzbrojováním i logistikou, proti jehož obtížně vysvětlitelnému vražednému šílenství živícímu světová média nikdo ve skutečnosti pořádně nebojuje?

Proč jsou běženci do Evropy masově transportováni z Turecka za evidentní součinnosti oficiálních kruhů této regionální velmoci a našeho spojence v NATO a nikdo z Evropy se vůbec nepokouší s tím něco udělat? Proč se italské námořnictvo zabývá především snahou zajistit bezpečnou přepravou migrantů do Itálie přes moře namísto snahy ilegální migraci bránit? Proč na to EU přispívá ze svého

rozpočtu a vůbec se na Itálii nezlobí? Co to existuje za absurdní problém v Calais? Proč se novými imigrantům prý nelíbí ve Francii a za každou cenu se tlačí do Velké Británie, kam jim schengenskými mechanismy nelze zajistit automatický vstup? Jak to, že se vlna masové emigrace vzedmula najednou právě teď v tak od sebe vzdálených a odlišných zemích jako je Irák, Sýrie, Afghánistán a západní Balkán, když se tam všude bojuje dlouhá léta nebo už nebojuje vůbec a žádná podobná globální vlna imigrace do Evropy v minulosti nikdy nenastala?

Namísto toho, aby imigrace různorodou Evropu spojovala a tmelila, může jí spíše přeměnit na oblast nestability, etnických, náboženských a sociálních konfliktů ne vzdálených těm, před nimiž migranti prchají.

Jak to, že je v dnešní krizi zcela tabuizována dlouholetá negativní zkušenost západní Evropy s muslimskou imigrací, jejím trvalým sociálním vyloučením a praktickou nemožností asimilace? Proč je za rasismus, xenofobii a nacismus šmahem označován přirozený strach evropské veřejnosti z problémů se soužitím s vnučenými cizorodými, kulturně a nábožensky odlišnými Asijsi a Afričany, jejichž přijetí a alespoň elementární akulturace budou pro zadluženou stagnující Evropu představovat těžko představitelný balík problémů? Proč má být rozšířen i na chudší členy EU, kteří měli dosud to štěstí se bez něho obejít?

V dnešních diskusích se říká, že imigrační kvóty jsou nesmyslné, protože v rámci Schengenu nikdo nemůže nikomu zabránit odejít tam, kde chce žít. Měli bychom brát ale v úvahu, že ve stejné logice si lze představit po určité době i „spontánní“ masový příliv např. německých azylantů k nám. Proto zdaleka nejde jenom o otázku azylových kvót. Problémem je Schengen jako takový.

Experiment s uvolněním masové imigrace z Asie a Afriky do Evropy je nesmírně nebezpečný a nezodpovědný. Hrozí, že namísto toho, aby imigrace různorodou Evropu spojovala a tmelila, může jí spíše přeměnit na oblast nestability, etnických, náboženských a sociálních konfliktů ne vzdálených těm, před nimiž migranti prchají. Současně může evropské země vrhnout zpět k těm nejhorším etapám jejich historie. Velké sociální experimenty se málokdy podaří. Proto je zastavme, dokud je ještě čas.

Ve zkrácené verzi publikováno v deníku Právo dne 9. září 2015 pod názvem „Bruselská elita si vytváří vděčný národ“.

Není to spor hodných se zlými, ale zaslepených s vidoucími

Ladislav Jaki
Institut Václava Klause

Svět není idylické místo. A nikdy nebyl. Vždy tu byly války, hladomory, epidemie, krutí vládcové, tlupy banditů a nájezdníků. Trochu na to zapomínáme, protože díky kapitalismu se ta naše část lidstva dočkala v posledních 150 letech ohromného rozvoje kvality života velkého počtu lidí (ale také největších válečných katastrof v dějinách).

Přesto podle údajů Světové banky zhruba tři miliardy obyvatel naší planety žijí s příjmem pod dva dolary denně, bez přístupu k pitné vodě, nemá co jíst, trpí negramotností, dětskou úmrtností a průměrným dožitím do 40 let. Ti lidé nemají lékaře, učitele, jsou souzeni etnickými čistkami, sektářsky motivovanými genocidami, lokálními tyrany a gangy.

Proč tomu tak je? Jistě, vždy hraje roli několik konkrétních faktorů, třeba necitlivé zásahy zvenčí, rozpad koloniálních struktur či vpád nových kolektivistických ideologií. Ale nejpravdivější odpověď zní jinak: prostě tomu tak je. Je to tvář světa, která vznikla tisíciletým nerovnoměrným vývojem. Prostě žijí tak, jak umějí, jak žili vždy, podle úrovně, ke které dospěli. Z našeho pohledu je jejich úroveň přičítací se představám o 21. století, ale tohle je jejich 21. století. Naše první století také bylo trochu jiné než to v Římě.

Má nám to být jedno? Jistěže ne, jsou to lidské bytosti a přejeme jim, aby se jejich život u nich doma podobal té úrovni, ke které jsme svými dějinami dospěli my. Proto už před staletími existovaly misie, proto se obětoval Albert Schweitzer, proto vyjela expedice Lambaréné, proto fungují programy rozvojové pomoci. Zároveň

ale u nás existují dovozní kvóty, cla, přísné předpisy importu, vnučování sociálních a ekologických standardů, což vše působí opačným směrem. Svobodný obchod je nenahraditelný jakoukoli humanitární pomocí, ale to sociální inženýři raději znemožní dotyčné zemi růst, hloupými zásahy poštvou jejich kmeny proti sobě a pak jim tam pošlou pytle s moukou.

Svobodný obchod je nenahraditelný jakoukoli humanitární pomocí, ale to sociální inženýři raději znemožní dotyčné zemi růst, hloupými zásahy poštvou jejich kmeny proti sobě a pak jim tam pošlou pytle s moukou.

Bída, nemoci, hlad a násilí, to jsou pravé tváře velké části dnešního světa. Přesto vždy existovaly dobré důvody jasných a smluvně zakotvených pravidel pro přistěhovalce z oněch ubohých zemí. Nyní se tato pravidla hroutí, podporuje se jejich porušování. Něco se snad změnilo? Je postižených válkou, hladem a chudobou najednou od letoška na světě desetkrát více (když počet nelegálních přistěhovalců oproti loňsku desetkrát větší je)? Vůbec ne. Změnily se tři jiné věci.

Tragickou politikou západních zemí byly rozmetány některé režimy, které dříve fungovaly jako hráz proti novodobému stěhování národů. Zadruhé: podařilo se vymyslet mediálně vděčný obraz konkrétní příčiny všeho zla: Islámský stát v Sýrii a Levantě. Několik desítek tisíc bojovníků s kulomety na džípech uvedlo do pohybu desítky milionů lidí, a to i v zemích, které s tímto konfliktem nemají nic společného? Ale kdepak. ISIL má jen lepší reklamu, a to ne vlastní zásluhou, ale zásluhou těch, kterým se existence takto jasně pojmenovaných bojovníků (kterých bylo ve třetím světě vždy dost a nic se na tom nezměnilo) velmi hodí pro prosazení globálních her. A jsme u třetího důvodu. Tím

je nová politická doktrína, hlásaná některými západními vládami a na ně napojenými médii a sítí nevládních organizací.

Dali se do pohybu ti nejpotřebnější z oněch tří miliard? Vůbec ne. Dali se do pohybu ti, kteří byli osloveni organizovanými převaděči, neziskovými organizacemi a evropskými vládami. Dali se do pohybu ti, kteří mají přístup k internetu, mají západní oblečení, umějí číst, ba dokonce znají i jazyky, používají mobilní telefony. Dali se do pohybu, protože měli čím za cestu zaplatit s vidinou, že se jim investice vrátí v podobě sociálních dávek.

Kolikrát jste slyšeli za poslední měsíce slovo „uprchlík“? Ale před čím prchají muslimové v Calais, kteří se masově snaží dostat se ilegálně do Británie? Kdo po nich střílí? Před čím prchají ti, jejichž noha se ocitne na půdě první bezpečné země, a oni jdou dál přesně tam, kde – jak oni dobře vědí – budou bez práce živieni celé generace?

Kde se vzala tato doktrína, která vede ruku novinářů, aby v davu stovek mladých, dobře vybavených Arabů našla detail plačícího dítěte? Částečně ze špatného svědomí. Kdo podporoval nálety na Libyi, Sýrii, Irák a další prosperující a tolerantní země (ve srovnání s mnoha našimi „spojenci“, u kterých platí šaría, kteří bombardují sousední státy bez jakéhokoli mandátu a u kterých je žena méně než velbloud), teď těžko může přijmout zodpovědnost. Tak ji hází na gang ISIL, vydupaný z pouště podporou vzbouřenců proti syrské vládě.

Svět není idylické místo. Snažme se ho chápat v celém kontextu a nenechme se zcela zaslepit jedním jeho aktuálním umělým projevem.

Kdo je šlechetný, nelegální přistěhovalce vítá, kdo chce, aby pravidla pro imigraci byla dodržována, je pln nenávisti. Tak nám to tlučou do hlavy bruselské elity a poslušná média. Je to výhodné, mají nový bič na ty, kterým se nelíbí dosavadní vývoj evropské centralizace a unifikace. Ale je to opravdu tak? Zažíváme polemiku mezi těmi přejícími a ochotnými a těmi, co mají chladná srdce a pohrdají každým, kdo potřebuje pomoc?

Ne, spor je mezi těmi, kdo problém vidí, až když se jim hladový bezdomovec vloupe do bytu a lehne do postele, protože nechali dveře otevřené, a těmi, kdo přemýšlejí, jak a proč se někdo bezdomovcem dobrovolně či shodou okolností stane.

Svět není idylické místo. Snažme se ho chápat v celém kontextu a nenechme se zcela zaslepit jedním jeho aktuálním umělým projevem. ■

Předplatné na rok 2015

institut
VÁCLAVA
KLAUSE

Předplatné IVK zahrnuje pravidelný newsletter, sborníky a ostatní publikace, pozvánky na semináře.

Základní cena předplatného je 660 Kč.

Studentské předplatné 330 Kč.

predplatne@institutvk.cz

O uprchlické krizi

Zkrácený rozhovor Václava Klause pro časopis Týden č. 38/2015

Václav Klaus

Když jsem poprvé slyšel, že Václav Klaus podepsal petici, tak jsem si myslel, že snad nastal konec světa. Necítíte se trochu jako věčný petent?

Tak věčný petent nejsem. Mokrát v životě jsem žádnou petici nepodepisoval. Ale v daném případě nejde ani tak o to, že jsem tu petici podepsal. Já jsem ji napsal. To je trošku jiná věc. A to gesto, že jsem ji podepsal jako první, je věc druhá. Jestli se peticemi něco vybojuje, to je věc úplně jiná. Řada velmi kvalitních lidí mi píše e-maily a říká: „Bezva, stoprocentně s tím souhlasím. Je to naprosto přesné. Ale ono to toho Sobotku a Chovance nezmění.“ A já těmto lidem musím seriózně odpovídat, že tady nejde o myšlenku, že by se Sobotka tůknul do čela a řekl si: „Ježíši, to jsem nevěděl, teď se začnu chovat jinak.“ Mně šlo o to, touto formou trošku změnit uvažování lidí o těchto věcech.

Vaši petici k dnešnímu dni podepsalo přes padesát tisíc lidí. To není málo. Ale také by se dalo říct, že to je „jedna z tisícín či miliontin naší země“, jak jste v roce 2000 komentoval statistickou výzvu Děkujeme, odejděte! A signatářům by se podle pravidel „Klausismu“ dalo doporučit, ať si založí stranu a svoje myšlenky prosazují ve férové politické soutěži, ne?

No, miliontin, to nevím. To si musíme ujasnit elementární násobilkou, miliontina to není. Tak já myslím, že podepisování petice by bylo mnohem masivnější, kdyby nedošlo k tomu karambolu na začátku (petici napadli internetoví trollové a podepisovali se jako kačer Donald, Adolf Hitler či Klement Gottwald, pozn. red.). Protože jdu po ulici a lidi se mě ptají: „Má ještě smysl tu petici podepisovat, když se dějí takové věci?“ Myslím, že tento pocit snížil to, co by dnes určitě mělo o jednu nulu víc.

Nebylo by ale v duchu onoho „klausismu“ či „ódeesovského myšlenkového schématu“ z dob, kdy jste byl předsedou, férovější založit politickou stranu? Máte to v úmyslu?

To zase chcete vědět moc dopředu, a to já vám v žádném případě nemohu prozradit. V této chvíli je petice maximum možného, co člověk může udělat. Nicméně ta významná poznámka v jejím posledním bodě – že chtěli-li by naši politici udělat změnu, musí buď udělat referendum, nebo s tím přijít jako s velkým tématem mimořádných

voleb – otevírá do budoucna nějakou jinou možnost.

Když s referendem koketovala v roce 2012 vláda Petra Nečase kvůli smlouvě o fiskální odpovědnost EU, řekl jste, že se nemá za referendum schovávat a má rozhodnout sama. „Nejsme Švýcarsko, které si dělá referenda o všem možném i nemožném,“ dodal jste. Proč to nyní vidíte jinak?

Tenkrát byla vláda, která – chraň bůh, že by mě poslouchala a čekala napjatě na mé výrocky – ale přece jen jsem měl pocit, že když něco řeknu, tak to alespoň bere na vědomí. O dnešní vládě nic takového nepředpokládám.

Myslíte, že jsou třeba předčasné volby kvůli této věci reálné?

Kdybyste se ptal kteréhokoli občana České republiky, jestli je reálné, že nastane tato masivní migrační vlna... Zda je reálné, že desetitisíce migrantů obklíčí budapeštská nádraží... Že je něco takového možné, tak by také bylo odpověděno, že není. Je to jiná situace. Já jsem referendum odmítal jako běžný prvek řešení různých věcí cestou takzvané přímé demokracie. Vždy jsem říkal, že když referendum, nechme si ho jako naprostý unikát jednou za dekádu na něco mimořádného. Jsem přesvědčen, že právě teď něco mimořádného hrozí a právě dnes jsme v situaci, kdy je zásadně zpochybněna budoucnost evropské civilizace. To je docela velké téma, a proto mohou přicházet i nestandardní metody. I v minulosti se občas migrovalo. Ale ještě nikdy evropští lídři nemávali praporky jako Merkelová s Gauckem a neříkali: „Přijďte k nám, my vás vítáme, chceme a potřebujeme.“ To je naprostá novinka evropské civilizace. Proto nevylučujeme stejně mimořádná protipatření veřejnosti.

Jaká chcete opatření? V petici píšete o hlídání českých hranic armádou a policií. Ministr vnitra Chovanec mi nedávno říkal, že to není v našich možnostech.

O tom, že jsme se de facto zbavili hranic a potenciálních sil, které by je mohly hájit, mluvím už dlouho. Byl jsem jediný, kdo před deseti lety mluvil o tom, že hranice jsou nepostradatelnou institucí. Lidi si tehdy klepali na čelo. Vy ale máte doma také dveře a nenecháváte je otevřené. Teď mi kdosi připomněl moji větu z roku 2005. Cituji sebe: „Masová migrace vznikla jako falešná ideologie, že je jakýsi nárok, obecné lidské právo, potulovat se kdekoli po světě.“ Přiznám se, že jsem tuto větu zapomněl. Ale zdá se mi naprosto fascinující a úplně zásadní.

Také jsem si ten rozhovor pro MF Dnes dohledal. Našel jsem si i to, co jste

v roce 2007 či třeba v roce 2011 řekl o schengenské hranici: „Nezapomínejme, že nejde jen o pozitivní efekty bez jakýchkoli nákladů.“ Našel jsem také vaše starší kritické výroky k euru a Řecku. Nemáte nyní občas chuť založit ruce v bok a říct: „Vidíte, já jsem vám to říkal?“

Je to skutečně tak, že jsem vám to říkal. Z toho nemohu ustoupit. Ale to nám dnes v ničem moc nepomůže. Pocit nějakého zadržování je dnes prakticky bezcenný. Že jsme se v Evropě po pádu komunismu zbavili hranic, byla naše velká euforická chyba. Zásadní věta. Tečka.

Vraťme se ale k uzavření českých hranic a faktu, že to podle ministra vnitra Chovance není v kapacitních možnostech policie a armády. Jak byste to tedy chtěl udělat?

Nechci být stratémem technologií bezpečnostních opatření. Ve všech těchto situacích musí být na prvním místě chtění a vyjádření jasného postoje, zájmu. Druhou věcí je samotná technologie řešení. Myslím, že jsme v situaci, kdy je směšné mluvit o technologii řešení, když chybí prvotní předpoklad: jednoznačné rozhodnutí, že masovou migraci do Evropy nechceme. Já jsem naopak přesvědčen, že evropští lídři – a s tím není v rozporu, že se dnes Sobotka s Chovancem tváří trošku přísněji – migraci chtějí. Chtějí ji. Myslím tím ty velké lídry a ideology Evropy. Respektive evropsismu, protože Evropa je světadíl a žádnou ideologii nemá. Tito lidé hledají všechny prostředky, jak koherenci a integritu Evropy narušit. Jak způsobit, aby v Evropě začali dominovat lidé, kteří nejsou bytostně svázáni stáletou minulostí se svými domovskými entitami, národy, státy, zeměmi. A jak je potřeba vytvořit odvěky sen všech šílených utopických ideologů od Marxe po Merkelovou. Vytvořit novou Evropu a nového evropského člověka.

Prosím?

Ten nový evropský člověk nesmí mít moc kořeny v České republice, Maďarsku, Portugalsku nebo já nevím kde. Ten musí být vykořeněným člověkem bez jakýchkoli vazeb. No a takový člověk se z nás špatně vytváří. Ideálem takového člověka je vykořeněný uprchlík či migrant odkudsi z jiných světadílů. Migrantí mohou být tmelem budoucí sjednocené Evropy. To je hrozivá vize a moc bych prosil každého čtenáře tohoto rozhovoru, aby se nad ní zamyslel.

To zní divoce. Proč by měli evropští lídři chtít, aby kontinent zaplavili uprchlíci?

No, oni chtějí tu sjednocenou Evropu. A hledají všechny metody, jak to udělat. Proto si vymysleli euro a všechny takové-

to věci. Přece kdo vážně sleduje evropský integrační proces, tak vidí, že je tam tisíc blbostí, které lidé karikují. Tím, že mluví o evropské směrnici o zakřivení banánu. To já mohu vylézt z kůže, protože o to vůbec nejde. Ti evropeisté vytvořili dva veliké projekty, které jsou základní cestou zglajchšaltování Evropy. Na straně jedné projekt evropské měny, která si žádá hlubší a hlubší sjednocování. A projekt „schengenu“. To jsou ty dvě osudové křižovatky evropského integračního procesu.

Naposledy k hlídání hranic. Podle ministra Chovance bude Česko tlačit další státy EU k vytvoření celoevropské federální policie určené k hlídání schengenské hranice. Souhlasíte, nebo to je další ze snah o federalizaci?

To už je přesně ono. Model „schengenu“ stejně jako model eura je tichou sabotáží, jak zrušit jednotlivé evropské státy. Prostě kvůli „schengenu“ vznikla krize, tak musí být evropská policie. A tak dále a tak dále. To je rafinovaná metoda. Jestli ji pan Chovanec domýšlí a není také obětí evropeistické ideologie, aniž to tuší, to mu nechci sahat na zoubek. Ale podstata je daleko vážnější a daleko hlubší.

I přesto, že by evropští lídři chtěli evropskou policii vytvořit proto, aby se přes hranice nedostali uprchlíci, které podle vás v Evropě chtějí? Nevidíte v tom rozpor?

Ale to se točíme v začarovaném kruhu. Když uděláme nějaký nesmyslný krok, k něčemu vede a pak ho musíte řešit.

Evropská unie chce pro jednotlivé země zavést kvóty pro přijímání uprchlíků. Česko by jich mělo přijmout přes čtyři tisíce. Pomiňme nyní nesmyslnost direktivních kvót. Není to směšné i proto, že v Česku uprchlíci žít nechtějí? Zájem projevil pouze pár jednotlivců.

Nesmysl. Totálně fatálně s vámi nesouhlasím. Řeknu dva důvody. Zaprvé stanovování konkrétních kvót je takovou směšností a výsměchem, že nevím, jestli to vůbec může brát někdo vážně. Ty kvóty přece budou za týden dvojnásobné, za měsíc šestinásobné, příští jaro desetinásobné. Takže to je směšné. Kromě toho vyhlášení každého čísla kvót je výzvou pro potenciální migranty: tady se o tom vážně uvažuje, poďte sem k nám. Druhou věcí je – a nechápu, že byste takto mohl uvažovat – teze, že u nás být nechtějí. To je přece naprostý nesmysl. Až budou migranti putovat přes Českou republiku, jejíž jméno řada z nich ani nezná, tak zjistí, že se jejich očima Česká republika od Německa v ničem neliší. Že to je stejně vyspělá a bohatá civilizace. Možná dnes nabízí menší prvotní výpomoc, když ten člověk překročí hranice, ale jinak je v tomto smyslu nerozlišitelná od Německa.

Takže to je jen otázka času?

Ano, je to pouze otázka času.

Česká vláda kvóty odmítá. Stejně jako další státy visegrádské čtyřky. Není tedy vaše výzva k odmítnutí kvót jen vlamováním se do otevřených dveří, jak říká třeba vicepremiér Pavel Bělobrádek?

No tak zejména pan Bělobrádek ať raději nic neříká. To bych řekl, že je první teze. Ale o něho osobně mi nejde. Kolikrát se naši politici bušili v prsa a odjížděli do Bruselu s jasným mandátem a pak to dopadlo jinak? Myslím nebo stoprocentně vím, že totéž nastane i teď. Nevolám po katastrofických situacích, vůbec si je nepřeju a kéž by nenastaly. Ale mám pocit, že změnu v tomto by mohla udělat jenom ještě neskonale katastrofičtější situace, než je dneska.

I kvůli razantnímu odmítavému postoji států visegrádské čtyřky se zdá, že se Evropa rozděluje na východ a západ. Západní politici v čele s Merkelovou, fran-

couzským ministrem zahraničí či rakouskou ministryní vnitra kvůli tomu východ tvrdě kritizují. Stylem – vy jste kdysi utíkali k nám a nyní se stavíte odmítavě. Může to Evropskou unii nějak fatálněji rozdělit?

Nemyslím, že dělítko je východ a západ. To bychom si museli vzít zemi po zemi. Například tři pobaltské země na každé zasedání EU přicházejí v uctivém předklonu a vždy schválí každou věc, která tam je řečena. Asi jsou také východem, ale do tohoto nepatří. Myslím, že si nic silnějšího netroufá říct ani Bulharsko či Rumunsko, což jsou také východní země. Můžete tedy říct, že trochu silnější názor mají polovýchodní či polozápadní země ze středu Evropy. Maďarský Orbán je v tom rezolutní, myslím, že i Fico. Nejsm si ale tolik jist o zbytku slovenské reprezentace prezidentem Kiskou počínaje. A jakkoli vkládám jistotu naději do nového polského prezidenta Dudy, tak myslím, že oči Polska pořád zaslepuje debata o Rusku. Tím pádem myslím, že Polsko nijak rezolutně v této věci pokračovat nebude. Nejen v této věci proto neočekávám jakoukoli možnou změnu v Evropské unii, která by přišla na základě jakéhosi disidentství jakékoli malé evropské země. Zvrat může nastat pouze změnou ve velké zemi. Německo – jak nám předvádějí Gauck s Merkelovou – k ničemu takovému nesměřuje. Francie je tradičně francouzská. A jakkoli je Velká Británie našťástí jiná, tak k nějaké odvaze změnit evropskou politiku podle mě premiér Cameron nesměřuje. Já na rozdíl od obecného evropského integračního procesu považuji Evropskou unii za naprostý omyl, mystifikaci a projekt, který zkrachoval. Jde jen o to, zda si to Evropa uvědomí brzy a bude čas to napravit, nebo bude pořád naskakovat na lep proevropským agitátorům v jednotlivých zemích či v Bruselu.

Petr Kolář, Týden, 14. září 2015.

NOVINKA

Otto von Bismarck

200 let od narození

Jiří Weigl
Martin Kovář
Jaroslav Vostatek
Vít Hloušek
Robert Kvaček
Jakub Rákosník
František Stellner
Jindřich Dejmek
Václav Junek

INSTITUT
VÁCLAVA
KLAUSE

Publikace č. 20/2015

Institut Václava Klause nabízí sborník „Otto von Bismarck – 200 let od narození“, do něhož přispěli **Jiří Weigl, Martin Kovář, Jaroslav Vostatek, Vít Hloušek, Robert Kvaček, Jakub Rákosník, František Stellner, Jindřich Dejmek a Václav Junek**. V přílohách jsou projevy Otto von Bismarcka: o zákonu proti socialistům, o kulturním boji a o sjednocení Německa. Předmluvu napsal **Václav Klaus**.

158 stran, 100 Kč.

objednávky na: www.institutvk.cz

O uprchlících a kvótách

Výňatek z rozhovoru Václava Klause pro týdeník Ekonom č. 37/2015

Václav Klaus

Evropa čelí statisícům uprchlíků. Přitom lidé z OECD po léta tvrdí, že s ohledem na demografii starý kontinent migranty potřebuje. Kvůli ekonomice.

Jednou věcí je diskutovat o výroku, že Evropa čelí migrační krizi, a druhou je vztah této věci k demografii. V té první záležitosti bych trochu zpochybňoval ten trpný rod, to že tomu Evropa jen čelí. Svou blouznivou ideologií multikulturalismu a politické korektnosti, takzvanou politikou blahobytu, svou absurdně přestřelenou sociální politikou, si říkála o to, aby se lidé z celého světa či alespoň z těch chudých zemí začali do ní masově valit. V neposlední řadě k tomu přispěla i tím, že se nezačala bránit při prvních náznacích této krize. Lidé v zemích rozvrácených válkami, revolucemi a řadou dalších věcí to začali chápat tak, že proti tomu de facto nic nemá. A zásadně odmítám vázat současnou masivní migraci s vývojem potenciálních pracovních sil v Evropě a evropskou demografií. To je naprostý omyl, někdo nás svádí na falešnou stopu. To, že se tu zpomalil demografický vývoj, je fenomén, který s migrací nemá nic společného...

Ani ve smyslu, že příliv migrantů může chybějící domácí obyvatelstvo nahradit?

Nikdy jsem si nevšiml, že by migranti přicházeli jako pracovní síly. Přicházejí jako poživatelé různých sociálních dávek. Žádný velký zájem o práci v Evropě u těchto lidí nevidím.

A co má dělat Česká republika?

Nemůže postupovat sama. A teď se zdá, že může nalézt racionální partnery, například Orbánovo Maďarsko. Musí jednoznačně říct migraci „stop“. My žádné migranty, kteří se sem valí a nelegálně přecházejí hranice, ani na minutu nepřijmeme a budeme je nemilosrdně posílat zpátky. Nechtějte po mně metody, jestli letadly, vlaky či auty. To je už něco jiného. Česká republika i celá Evropa ale musí říct migraci stop. Jen bych chtěl doplnit, že když říkám stop, tak tím myslím migraci jako masový jev. Nejde o tu individuální, která je součástí lidských dějin v každém jejich okamžiku.

Stanovisko evropských mocností je jiné. Mluví o kvótách. Například německá kancléřka Angela Merkelová usoudila, že třeba Syřanům by se překážky klást neměly...

Takzvané politicky korektní a multikulturalně pomýlení evropští představitelé jako paní Merkelová nebo pan Hollande se fatálně mylí. Nevím, do jaké míry to říkájí upřímně a autenticky, nevím, jestli to neříkají jenom proto, že si myslí, že je to politicky korektní a progresivní. Rozbít náš kontinent touto cestou je však podle mého názoru ohromná chyba a připomínám článek z jednoho australského časopisu, že „Evropa bude pravděpodobně prvním kontinentem, který spáchá sebevraždu politickou korektností“. Kancléřka Merkelová i prezident Hollande tomu nesmírně přispívají.

Takže si nemyslíte, že by se Evropa ještě mohla stát nějakým tavicím kotlíkem, jakým dříve byla USA?

Model tavicího kotlíku přece byl v Evropě rezolutně odmítnut. Multikulturalismus říká: nechme Mexičana, ať je v USA dál Mexičanem, a beduíny, Libyjce či Iráčany nechme jimi být také v České republice. Ponechte si všechny své postoje, představy, zvyklosti a kulturní vzorce chování. A chraň Bůh, abyste se asimilovali a připodobnili tomu, co je v zemi, kam jako host přicházíte, obvyklé a běžné. Vlastně se tím říká: rozbijte jejich kulturu, národ a tradice. Mluvit dnes o tavicím kotli, to je už zaspání doby. To jsme považovali za racionální přístup před třiceti či čtyřiceti lety a v tom byla Amerika jistým pozitivním příkladem. Ale i tam je tento model za obamovského chápání světa odmítnut.

I v Česku mnoho lidí říká, že uprchlíkům je nutné pomáhat a smířit se s jejich usídlením v Evropě.

Myslím, že lžou, nejsou upřímní a hrají veřejné divadýlko. Nevěřím, že svůj názor obhájí doma, před svou rodinou, před příbuznými. Stále platí věta, kterou říkáme po léta: jestli tu někdo chce uprchlíky, tak ať si každý toho svého nastěhuje do svého jistě mnohapokojového bytu a domu. Tedy – jestli to myslí doopravdy. Pokud ne, tak ať neříká takové žvásty jako dosud.

Jak hodnotíte postoj české vlády?

Je nesmírně rozpolcená. Tím myslím hlavy jejich jednotlivých ministrů. Všichni vědí, že se na nás valí zhouba, a všichni se to obávají říct nahlas. Natolik jsou pomýleni multikulturalismem, že si to netroufají vyslovit ani sami před sebou. A tak vláda váhá, otálí a je strašně šťastná, když se může schovávat za někoho jiného. Jedná až s křížkem po funuse, když už to řekl někdo jinde. Žádná akčnost, rozhodnost či originalita.

Třeba nechce být nařčena z xenofobie, z rasismu.

Tato slova používá určitá skupina lidí. Každý myšlenkově a charakterově silný a pevný člověk je musí umět odmítnout, vysmát

se jim a obrátit je zpátky proti těm, kdo je vyslovují.

Když zastáváte tak nekompromisní postoj, neobměkčí vás ani to, co bylo k vidění v televizi a na fotografiích: udušené lidi v kamionu, utopené děti? Kdyby se Evropa uprchlíkům nebránila, tak by nezemřeli.

To je přece největší nehorázná lež něco takového vyslovit. To, že při tak masovém přílivu uprchlíků dochází k tragickým, neobhajitelným a ničím neospravedlnitelným případům, jako je ten kamion, není vůbec žádným důvodem říci, že otvíráme dokořán dveře. A říkáme, ať každý z celého světa, kdo se chce nakvartýrovat do Evropy, se sem také nakvartýruje. Naopak. Kdyby ti lidé věděli, že v Evropě je zavřeno, tak by ve vlastním sebezáchovném pudu takovou cestu nemohli absolvovat. Viníkem samozřejmě nejsou ti lidé sami, ale to, jak se Evropa chová.

Uprchlíků jsou už miliony. Má Západ posílat miliardy do rozvrácených zemí nebo do táborů v jejich okolí?

Trošku odmítám mluvit jen o budoucnosti. Jen o tom, co bychom s tragicky vzniklou situací eventuálně mohli začít dělat. Nelze nevidět, že ji způsobil rozvrat režimů a systémů, jakkoliv v našich očích nedemokratických, velmi často za pomoci Západu a pod heslem vývozu demokracie západního typu. A že ho způsobil i útoky na tyto země. Kdyby Západ výrazným způsobem nepřispěl k destabilizaci Iráku, Afghánistánu, Libye a Sýrie, tak by dnešní uprchlický problém nevznikl. Jestli nezačneme touto větou, tak mjíjeme podstatu věci. Kdyby nedošlo k fatálnímu omylu a k rozvrácení Iráku Bushovou invazí v roce 2003, kdyby nedošlo k takovému „vyřešení“ jinak nepochybně absurdního Kaddáfího režimu v Libyi a kdyby nedošlo k hloupé nenávisti vůči Asadově režimu a podpoře radikálů z Islámského státu, tak dnešní uprchlíky nemáme. Navíc: Amerika je dál a Evropa blíží, a tak to dopadá více na ni, i když USA byly do značné míry prapříčinou všech těchto postojů. Evropané například nebyli těmi, kteří prosadili Bushův Irák. Seděl jsem i na summitech Evropské unie, kde se řešilo, zda bombardovat Kaddáfího. Víím o rozpolcenosti většiny evropských prezidentů a premiérů, jen Sarkozy a Cameron chtěli za každou cenu bombardovat. Hlasovali jsme, že se na tom EU nemá podílet, všichni jsme si oddechli a odjeli domů a za dva dny jsme se dozvěděli, že Velká Británie s Francií stejně začaly bombardovat. Nemohu zapomenout věci, kterých jsem byl svědkem.

Tedy velmocí, které jste zmínil, se mají více starat, jak z toho teď ven?

Ano. Určitě. Mají máslo na hlavě. Na druhou stranu, když si vzpomenu třeba na de-

batu o Libyi před čtyřmi lety na summitu EU, tak musím říct, že Angela Merkelová byla se mnou a rumunským prezidentem Baseskem největší bojovnicí proti bombardování. V každém případě je možné říct, že Česká republika tento problém nevyvolávala.

Co s tím ale teď dělat?

Elementární humanitární pomoc nechť je, ale pomoc tam, a nikoliv tady. Nicméně je stále nekonečně mnoho příležitostí k tomu, jak pokračování a prodlužování uprchlických tendencí zabránit. Kdy už konečně se přijde na to, že je třeba zastavit a zlikvidovat Islámský stát? Daleko více než nám nesympatického Asada. Ten sice není velký demokrat, ale jde o člověka, který v Sýrii umožňoval chod elementárně fungujícího režimu a nezavinil čtyři miliony uprchlíků. Zrovna tak je prostor chovat se vůči Libyi racionálněji, než jak to Evropa a USA dělají.

Mnoho lidí už je na cestě...

Já bych je poslal zpátky, primárně. Rozsvat je po Evropě považují za naprostý omyl. Je nutné pokoušet se vytvářet podmínky k tomu, aby se mohli vrátit zpět.

Podpisů pod peticí, která vyzývá ke vstřícnosti k uprchlíkům, je už sedm tisíc...

To je hodně málo, a když čteme ty podpisy, jde o lidi, kteří píšou výzvy proti všemu už celých posledních 25 let. To je stále stejná partička tragických lidí.

Hodláte se ve věci uprchlíků angažovat i politicky? Přišel jste teď s výzvou Proti-imigraci.cz...

Koncem minulého týdne jsme opravdu založili internetový portál a vydali srozumitelné prohlášení. Teď budeme sledovat, kolik získáme podpisů. Zda jich náhodou nenashbírá více než ta pomýlená výzva pana Halíka a Hořejšího. To je první krok. Dalším

je výzva české vládě, že pokud by chtěla jít za naše domácí a již existující zákony a za existující principy azylové politiky v Evropské unii, tak by takovou zásadní věc nemohla učinit sama. Pak by se měla zeptat občanů, například formou referenda, zda si takovou změnu přejí.

Tím máte na mysli i uprchlické kvóty?

Ano. A kdyby ani referendum nestačilo, tak máme poslední eventualitu. Protože imigrační problém vznikl až po volbách a politici voličům nemohli prezentovat, jak se v takové situaci budou chovat, je další možnost vypsatí voleb. Před nimi by se konkurující si politické strany mohly občanů znovu zeptat, koho si chtějí do čela země zvolit.

Vy byste se takových voleb zúčastnil?

To je skutečně až nějaká 58. otázka, zatím jsem řekl tři. To teď není aktuální.

Josef Pravec, Ekonom č. 37/2015,
10. září 2015.

Evropská unie – existuje to ještě?

Václav Klaus ml.

Nechci fušovat z hlediska migrantů do řemesla ani „xenofobům, populistům a fašistům“ (to jsou ti, co mají obavy, či si kladou nějaké otázky), ani „sluníčkářům, vědcům a moderním politikům“ (to jsou ti, co jsou v pohodě a žádné otázky si nekladou).

Jen bych rád v souvislosti masové migrace upozornil na hodnotný „evropský projekt“ a jeho základní atributy. Takový ten panevropský pohled na migraci.

Například pokud jste Maďar (to jsou také Evropané), tak pošlete uprchlíky vlakem do Německa a problém je vyřešen.

Pokud jste Němec či Francouz, nadáváte východoevropské holotě a požadujete, aby si tam uprchlíky nechali a nic jim neposílali, ji-

nak jim seberete evropské dotace a jejich šibři si budou muset postavit hotel či golfové hřiště za vlastní peníze. A Bavoři uzavřou hranice. Neboli bližší košile než kabát. Pro Maďara je Německo cizina stejně jako Sýrie – a naopak – a žádný evropský pohled neexistuje. Hordy utečenců ukazují tuto realitu v plné nahotě. Mně je koneckonců fakt, že polovina francouzských měst má čtvrti, kde Evropan či křesťan není vítán, také miliónkrát lhostejnější, než kdybych se musel bát do Karlína nebo Vysočan a tam by byla jakoby jiná země. Protože jsem Čech, a ne Francouz.

Evropská unie se rovněž typicky ukazuje jako „lídr“ událostí. V televizi vidíme Merkelovou, Hollanda, premiéra Sobotku čekajícího v předklonu na pokyny, razantního premiéra Fica a tak vůbec k uprchlíkům kdekoho, ale je ještě naživu evropský prezident a ministr zahraničí EU (to je taková ta paní)? Vždyť se do všech zemí Evropy valí utečenci. Co by asi tak jinak měl ministr zahraničí EU, který bere tak dvacetkrát víc než český premiér, jako řešit?

Anebo z jiného pohledu? Co v EU funguje a je přínosem? Asi jedním z mála pozitiv je volný pohyb osob. Schengen. A to se teď pod tlakem událostí zhroutí. Co pak tedy bude ještě EU přinášet za hodnotu?

A abychom jen nepřetřásali uprchlíky. Myslíte si, že jsou Řekové líní a nezodpovědní a nemáme jim už nic půjčovat? Mimochodem, není to xenofobně-nacionalistický názor? :-)

Proč nám pomoc Řecku vadí víc než fakt, že i v České republice probíhají velké finanční transfery z bohatších regionů do těch chudších? No, protože máte třeba v Jeseníku bratrance nebo někde na Vysočině babičku. A i když ne, tak tam mluví stejnou řečí a znají Maxipsa Fíka a fandí Jardovi Jágrovi – stejně jako vy. Ale Řek nebo Turek – to už je cizina.

Neexistuje nic takového jako společný evropský zájem. Ani u půjček, ani u uprchlíků. Evropská unie je omyl. Tahle současná invaze to ukazuje dokonale.

Novinky.cz 7. 9. 2015

Doslov

Naprostá nekonzistentnost a bezzásadovost některých západoevropských vlád vede v posledních dnech k tomu, že poslušní novináři, političtí komentátoři a dokonce i někteří naši politici mají problém, jak včas chytit nový vítr. Běhají nejspíš denně s naslíněným prstem, aby zjistili, odkud právě zavanulo a co už se smí a co ještě nesmí říkat. My nic takového nepotřebujeme, své názory máme zakotvené v trvajících hodnotách a v hluboce podložených pohledech na svět a na evropskou integraci

nejvíce. Názory ani argumenty měnit nepotřebujeme a nemusíme. Přesto své postoje prezentujeme v zrcadlech aktuálních dějů, které se nyní mění skoro každý den.

Tento newsletter uzavíráme 18. září. V době, kdy se Maďarsku proti vůli Bruselu a evropských velmocí podařilo ubránit hranici schengenského prostoru, který v důsledku podivné politiky Německa de facto přestává existovat, v době, kdy si migranti přes Chorvatsko pokoušejí otevřít novou cestu do vysněné SRN, v době,

kdy začíná být neúnosná manipulace evropskou veřejností hysterickým vyzváním solidarity, lásky a dobra, v době, kdy se ve věci povinných kvót pomalu stává realitou nový velmocenský diktát vůči zemím střední Evropy a kdy do nové fáze vstupuje konflikt na Blízkém východě.

Necháváme milého čtenáře, aby posoudil, nakolik jsou naše závěry překonány těmito novými událostmi a nakolik mají platnost obecnou a trvalejší.

IVK, 17. 9. 2015